

Sygn. akt III AUa 1139/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska
del.	SSO Beata Górską

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012 r.

na skutek zażalenia organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt VII U 799/13

postanawia:

umorzyć postępowanie apelacyjne

del. SSO Beata Górską SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska

III A Ua 1139/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił uchylenia decyzji z dnia 19 września 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesiła wypłatę przyznanej B. M. emerytury w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wskazując, że art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych utracił moc prawną wyłącznie w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji B. M. wniosła o wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. z należnymi odsetkami wskazując, że należy do kręgu osób, które otrzymały prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., a więc obejmuje ją także wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania przytaczając argumentację przywołaną w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. i przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych wnioski ubezpieczonej o waloryzację i odsetki.

W uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji między innymi wskazał, że przy bezspornym stanie faktycznym oraz mając na uwadze treść art. 103a ustawy emerytalnej i art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie.

W konsekwencji uznał, że ubezpieczona B. M., w stosunku do której po raz pierwszy ustalono prawo do świadczenia emerytalnego od dnia 1 września 2009 roku, a zatem w okresie wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny tj. od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku może zasadnie żądać uchylecia decyzji organu rentowego z dnia 19 września 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku i żądać wypłaty emerytury poczynając od dnia 1 października 2011 roku skutecznie powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, gdyż do niej wskazane orzeczenie ma zastosowanie. Ubezpieczona jest bowiem w kręgu osób objętych treścią orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Na mocy pierwszej decyzji z dnia 11 marca 2010 roku wydanej w przedmiocie przyznania świadczenia emerytalnego ubezpieczona skutecznie nabyła prawo do emerytury bez wymogu rozwiązania stosunku pracy. W tym czasie, aby uzyskać świadczenie emerytalne musiała spełnić jedynie warunek w postaci odpowiedniego wieku oraz stażu emerytalnego, bo taka była treść ryzyka emerytalnego dla osób, które przeszły na emeryturę od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. Tym samym nakazanie ubezpieczonej, aby dodatkowo rozwiązała stosunek pracy by móc otrzymywać już raz przyznane świadczenie godzi w zasadę ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa. Gdyby ubezpieczona wiedziała, że ustawodawca wprowadzi nowy warunek, to być może nie zdecydowałaby się na złożenie wniosku o emeryturę już w 2009 roku, lecz w terminie późniejszym, po definitywnym ustaniu stosunku pracy, tak aby wyliczone świadczenie było dla niego najbardziej korzystne. Nie ulega bowiem wątpliwości, że moment złożenia wniosku ma wpływ na wysokość emerytury. Ubezpieczona winna więc korzystać z ochrony swojego nabytego prawa do realizacji emerytury bez konieczności rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy który w wywiedzionej apelacji wniósł o jego zmianę i oddalenie odwołania, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego tj art. 190 Konstytucji RP w związku z 28, 103a ustawy z 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw dodanym przez art. 6 pkt. 2 ustawy oraz art. 138 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Następnie pismem z dnia 25 marca 2014 r. organ rentowy cofnął apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Przy czym, cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony, która nie podlega kontroli sądu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000 r., III CZP 6/00, Prok. i Pr. 2000/10/37). Jednakże w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych powyższa czynność z uwagi na treść art. 469 k.p.c., który stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia

za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego, podlega kontroli Sądu.

Organ rentowy cofnął apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 10 października 2013 r. zmieniającego decyzję organu rentowego.

Sąd Apelacyjny rozważył, że zgodnie z art. 391 § 1 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne, zatem na podstawie oraz art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 §2 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjnego.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górska